

Viszokay Tamás
A bezárt isten

*"A csillogó, ki erős kórót kitép,
Gyöngé virágot letép,
S mindent magába töm,
Mikoron földedre lép,
Ha acsargó flimm után kutat,
Mutasd meg néki való arcodat!"*

Heseri jóslat

A FÉRFI olyan hatalmas volt, hogy a Tenger Népe között kevés akadt, aki természetét megközelítette volna. Yesyum, az Alkor hat és fél lábra becsülte magasságát. Igaz, most ájultan hevert előtte, sebekkel borítva, ahogy a harcosok behozták a nagyfaluba, de még így is félelmetesnek látszott.

Mayetta, a Parancsnok hüledezve mesélte a falusiaknak, hogy a férfi úszva ért partot Heser szigetén. Nagysága rögtön szembe tűnt, de alig volt benne élet, hörögve feküdt a tengerparton. Ezért támadta meg az a néhány halász, akik észrevették. Drága, finom anyagból készült ruhát viselt, ami tele volt ékszerekkel. Valószínűleg a nagy nyugati birodalomból, Koniából vetődött ide, ahol is az emberek köztudomásúan mesésen gazdagok. A Tengerjáró férfiak védekezésre képtelennek gondolták a hústornyot, úgy hitték, könnyedén végezhetnek vele.

Ahogy azonban az egyik halász rávetette magát az alig mozgó testre, mintha csoda történt volna. Az idegen felugrott, rettentőt üvöltött, és a támadót úgy sodorta le magáról, hogy az három testhosszra repült.

A Tengerjárók ezután óvatosak lettek. Összehangoltan mozogva mind a négyen körbevették az óriást, majd elővonták rövid kardjaikat és egyszerre rontottak rá.

A kon azonban elkapta egyiküket, s pörögni kezdett vele, olyan gyorsan, hogy a halászok nem merték használni fegyvereiket, nem látták, mikor van az idegen előttük, s mikor a társuk.

Semri, aki egyedül maradt életben közülük, elmondta az Alkornak, hogy egyszerre valami megrántotta a lábát, úgy hogy hanyatt esett. Aztán a hatalmas test valahonnan ráugrott, kiszorította belőle a szuszt, de azért még látta, hogy az idegen két, egymás mellett álló társához vágja a harmadikat, akinek közben kitorpte a nyakát. Ezután Semri elájult.

Az egyik halott felesége, Hivmik Első Asszonya, aki a bokrok rejtekéből nézte végig a viadalt, tanuja volt, amint az óriás ezután a feltápáskodó két halászt megragadta, és addig csapkodta egymásnak a koponyájukat, amíg össze nem tört mind a kettő.

Befejezve a gyilkolást a kon, Hivmik Első Asszonya szavai szerint, becsörtetett a halásztanyára. Iszonyatos pusztítást végzett, szédülta a három kunyhót. Végül megtalálta a föld alatti vermet, amibe az élelmet és italt rejtették a halászok.

Meglelve az eleséget diadalkiáltást hallatott, majd felzabálta a nagycsalád majdnem egész élelmiszerkészletét.

A fiatal lányok és asszonyok nem tudtak elmenekülni, bénultan álltak, azt híván, hogy az alvilág egyik démona látogatta meg őket. Csak akkor gondoltak a futásra, amikor a gigászi lény rájuk vetette szemeit. A férfi utolérte egyikőjüket, a mindössze tizenöt tavaszt látott Gauren Nyolcadik Lányát, akit Lupének szoktak szólítani. A Tengerjárók nyelvét rettenetesen rosszul, töredezően beszélve bort követelt. Lupe hallott már a borról, erről a nyugati italról. A kérés kissé megnyugtatta, hiszen egy démon nemigen szokott inni, el tudta magyarázni az idegennek, hogy a Tengerjárók nem isznak bort. Az óriás erre megint dühöngeni kezdett, ezért Lupe gyorsan hozzátette, hogy van hasonló italuk, a köcsögökben tárolt errok, amit kecsketejből erjesztenek.

A férfi nekiesett a köcsögöknek, s annyi errokot ivott meg, amitől az egész nagy család ajultan eldölt volna. Közben egy pillanatra sem engedte el Lupe karját.

Itt Himvik Első Asszonya szégyenkezve lesütötte a szemét, majd az Alkor sürgetésére bevallotta, hogy az óriás magáévá tette Lupét. Nem is egyszer. Yesyum kérdésére közölte, nem tudja, hányszor, mert elindult megkeresni a harcosokat.

A beszámolót hallgató falusiak dühösen ordítottak a gyalázat hallatán. Ha egy nemtelen idegen megbecsteleneheti a Tengerjárók leányát, akkor a világ a végéhez közeledik.

Mayetta, a Parancsnok vette vissza a szót. Elmondta, hogy huszadmagával rohant a tanyára, amikor Himvik Első Asszonya jelentette az idegen garázdálkodását. Amikor odaértek, a kon már olyan részeg volt, hogy mozogni is alig bírt, de így is nyomorékra csapta négy emberét, amíg le tudták ütni.

A tömeg ismét zajongani kezdett, halált követeltek az idegenre, aki három halászt megölt, aki nem átalott becstelenséget hozni Lupéra.

- Csend legyen! - kiáltott fel Yesyum, majd halkabban hozzátette: - Én, az Alkor, a főpapotok igényt tartok erre az emberre. Magam akarok bíraskodni fölötte.

- Miért? - kérdezte valaki.

- álmodtam - válaszolt rejtélyesen az öreg pap.

Az emberek hümmögve elhallgattak. Evvel nem lehet vitatkozni.

Az Alkor pedig intett a rableányoknak, akik, öten is nehezen boldogulva bevonszolták a hatalmas testet a fatemplomba.

AZ IDEGEN másnap alkonyatig eszméletlen volt. Yesyum úgy sejtette, nem a sebei miatt, hiszen azok közül egy sem volt igazán súlyos. Inkább a mértéktelenül fogyasztott errok volt a bűnös.

Amikor magához tért, rögtön fel akart ugrani, de a főpap előrelátóan kezét-lábát erősen összekötöztette.

- Mi a ménkű! - morogta a férfi, majd észrevette az Alkort.

- Nédda! Emmeg egy varangy! Üdvözetem, te szaros béka. Csak lenne szabad a kezem, egyből agyonválnálak.

A férfi robusztus termetéhez hasonlóan durva, ám megnyerő arc csatlakozott. Most, hogy szemeit nyitva látta, Yesyum csodálkozva vette észre, hogy a vaskos orr és száj, a bozontos haj és szakáll egészen másképp hat a fekete szemek pillantásával együtt. Vad ez az ember, de van benne ész és lélek, mondaná egy Tengerfia, s ez errefelé a legnagyobb dicséret.

- Mi vónál te, héka? - folytatta a férfi. - Hm. Azt gondolom, az alvilág szaros kutyája vagy.

Fejéhez kapott.

- Merí, amennyire emlékszek, leölték azok a rohadt alligok. De ez még a kisebbik baj. A fejem! Szétszakad. Te, te kutya, adjál már inni valamit!

Yesyum a Tengerjárók kon nevét hallván elmosolyodott.

- Szóval a Birodalomból jöttél.

- No né! - hökkent meg az idegen. - Ideleln is a mi nyelvünk járja? Hej, de örülne a császár, ha tudná. álmodozó arcot vágott, és elmosolyodott.

- Milyen jó lenne visszamenni, és elmondani neki. Aztán meg kitekerni azt a rohadt nyakát.

A pap intett, mire egy rableány errokos köcsögöt tartott a férfi szájához. Az hálásan szürcsölni kezdett, s ivott mindaddig, amíg a köcsög ki nem ürült.

- Hah! - mondta aztán lelkes hangon. - Borzalmas egy ital ez, barátom, de ereje az van! Nem hiszem, hogy bármi alvilág tartogat ilyesmi nedűt a magamfajta istenverte bűnösnek. Vagyis nem haltam meg. Akkor pedig... miféle hely ez?

- Én Yesyum vagyok, a sziget főpapja, ahova kivetett a tenger. És ahol vád alatt állsz. Te milyen névre hallgatsz?

Az idegen gőgösen szólt:

- Xen RollÚ Sommetri Botkar a nevem, te féreg.

Leereszkedő vállvonással hozzátette:

- Szólíts csak Rollónak! Az eszed úgyse elég a többihez.

Hm. Egy kon főnemes.

- Xen? - kérdezte Yesyum hamiskásan. - Egy xen, aki a köznép aljanyelvén beszél?

A férfi megrándult ültében.

- Ílszen mit értenél mást, te istenbarma? Legfeljebb ezt a nyelvet szedhették fel azok a mocsok allig rablók, akik rendszeresen fosztogatják a partjainkat!

Az Alkor a kon nemesi választékossággal folytatta:

- És hogy kerül ide egy udvari nemes, egy szál ruhában, a szigetünk elé? Miféle xen az, aki úgy zabál, mint egy disznó, s aki nőket becsstelenít meg? He?

- Nőket? Csak egy volt az, barátom - dörmögte zavartan Rolló. - Ami meg a többit illeti... most éppen meg vagyok fosztva a nemesi címetől, mert... nos, mert néhány minisztert seggberugdostam. Azt gondoltam, a császár elé úgyse járulhatok, elmegyek hát világot látni.

- Úszva?

- A fenét! Szétment a hajóm a viharban. Négy emberem veszett oda!

- Csoda hát, ha mérges voltam? - tette hozzá.

Yesyum ezúttal nem válaszolt, s RollÚ kis idő múlva fészkelődni kezdett.

- Oldozz már fel - kiáltott az öreg felé -, lerohad a kezem.

- Ítélet alatt állsz!

- A tiéd alatt ugyan nem. Követelem, hogy vigyenek a főnökhöz! Holmi pap nem szabhatja meg a sorsomat.

Az Alkor közelebb lépett hozzá, s elővette az eddig köpenye alatt megbújó jelvényeket.

- Itt a főnök is én vagyok.

Rollo elgondolkodott.

- Ezek szerint Hesar szigetére kerültem.

Nocsak! A nemes xen igen sokat tud a Tengerjárókról, gondolta Yesyum. Miféle ember lehet? Találkozott olyan konokkal, akik éveket töltöttek közöttük, vagy elrabolt szolgálóként, vagy követségben. De azokon látszott a szigetlakók nyoma. Mások voltak a mozdulataik, a szemük állása, a beszédjük módja. Ez a férfi azonban hamisítatlan szárazföldi kon, biztos, hogy még soha nem járt a szigeteken. Talán az apja? Hm. Majd elválík.

- Igen, ott értél partot - bólintott. - Látom, tudsz bizonyos dolgokat rólunk. Akkor azt is tudod, hogy ez szent hely. Viselkedj ennek megfelelően.

- Ha eloldozol, majd meggondolom.

Yesyum összehúzta a szemét.

- Esküdj meg nemesi szavadra, hogy vesztég maradsz, és aláveted magad az ítéletemnek. Akkor megszabadulhatsz a kötelékeidtől.

Rolló kis gondolkodás után bólintott.

- Rendben van.

Nem vette szívesen, hogy ez a karvalyarcú öregember ilyen hangon beszél vele, de észrevett a szemében valamit, ami arra készítette, hogy komolyan gondolja az egyezséget. Ilyen tekintetet csak egyszer látott életében. Az enji-mocsaraknál, messze a szárazföld mélyén. Azok a fanatikusok néztek ilyen elszántan, semmitől nem félően, akik a Régi Embereknek a mocsár által felvetett ördögi szerkezeteit gyűjtötték össze, és próbálták titkukat megfejteni.

A NAGYFALUBAN körülbelül ezer ember élt. Rolló belátta, ha semmibe is venné a főpaprak tett ígéretét, nem sok lehetősége volna, hogy elérje a két mérföldre lévő hadi kikötőt, és szerezzen egy allig harci hajót. Egyéb tengeri alkotmányon kevés esélye lenne visszajutni a Birodalomba. De különben is, céllal jött ide, ha nem is Hesar szigete volt, ahová készült.

Azon elmélkedett, voltaképpen nem nagy baj, hogy a Szent Szigetre jutott. Az Alkor - elméletileg persze - az összes allig főnöke, az allig vezető isten, Zauengob legfőbb képviselője. Hatalma csak saját szigetén van, igaz, de a tekintélye óriási, és bizonyára rengeteg információval rendelkezik. És neki elsősorban információkra van szüksége.

A faluban mindenki kiköpött a háta mögött, de bántani nem merték, hiszen az Alkor vádjá alatt állt.

Yesyum néhány napra magára hagyta, e nem várt szabadságot Rolló a szigeten való barangolásra használta fel. Az egész olyan volt, mint valami tengerbe sülyedt hegy, amelynek a csúcsa áll ki a vízből. Átmérőjét tizenhét mérföldre becsülte. Középpontjában egy csúcsos domb emelkedett, oldalait dús növényzet borította, ám a teteje kopár volt, mintha valaki letarolta volna.

A hatodik napon a főpap meglátogatta a fatemplom egy kis helyiségében, ami alvókamrájául szolgált.

Rolló szokás szerint errokot kortyolgatott.

- Gyere, kon, sétáljunk egyet!

Rolló odamordult.

- Mivel az alligok közötti rangod megközelíti az enyémet, szólíthatsz Rollónak, de a sértő beszédet nem tűröm.

Míg a falu főteréig értek, Yesyum elmeséltette vele érkezésének körülményeit. A kon arisztokrata az Alkor kurtán odavetett kérdéseit is sérelmezte, de úgy gondolta, szüksége lehet a vénember segítségére, ezért nem tette szóvá újra a hangnemet.

Odalenn megálltak egy lepénysütőnél, s miközben falták a süteményt, Yesyum összevetette az idegen szavait a falusiak elbeszélésével.

Néma falatozásukat egy igen szép szőke lány zavarta meg. A karcsú, kékszemű, igazi allig szépségen megakadt Rolló tekintete, és száj tátva bámulta.

A lány meghajolt a főpap előtt, aztán Rollóra mosolygott, de nem szólt.

No persze, gondolta az, várja, hogy a férfiak kezdjék.

Yesyumot megelőzve közelebb lépett a lányhoz, és könnyedén, hatalmas testéhez mérten furcsán finom eleganciával fejet hajtott.

- Ó, te szépséges szivárvány! Kit tisztelhetek benned, melyik család...

Legnagyobb meglepetésére azonban a lány sírva fakadt és elrohant. Magyarázatért fordult a főpaphoz, az azonban dühösen nézett vissza rá.

- Te nem tudod, ki volt ez a lány?

- Hát... ismernem kellene?

- Legalább illene. Őt becstelenítetted meg.

Rolló válla közé húzta a fejét.

- A Szent Peidonra! Csak nem?

- Nem is emlékszel rá?

- Hát izé... úgy halványan. Már nemigen voltam magamnál, az az igazság.

Yesyum szótlánul kivonult a faluból, a kon követte.

- A vád ellened éppen ez az erőszak - fordult hirtelen feléje. - A három halászt nem írom a terhedre, mert ők támadtak rád. Ugyanez a helyzet a harcosokkal. De ezt az ártatlan szüzet meggyaláztad, elvetted az értékét, pedig a jövő nyáron akarták férjhez adni. Ez a frigy immáron, a te jóvoltodból, kútba esett.

- Igazán sajnálom - mentegetőzött az idegen. - Szívesen fizetek kártérítést...

- Miből? - kérdezte Yesyum. - Az ékszereid szépek, nem mondom, de azokat elvettem, a halottak családjainak kártalanítására.

- Micsoda? - hördült fel a bozontos fej_ óriás. - Az minden vagyonom! A birtokaimat is elkobozták, hogy enné meg a fene őfelségét, ott ahol van!

- Különben is - vágta el a szavakat az öregember -, a mi törvényünk nem fogad el ilyen esetben kártérítést.

- Nem? - kérdezte rosszat sejtve Rolló.

- Csak két válasz lehet erre. A halál... vagy a házasság.

A nemes xen úgy ugrott arrébb, mintha darázs csipett volna belé.

- Házasság? Vegyem el?

Széttárta a kezeit, majd leejtette.

- Gyönyörű az a lány, ez igaz. De... vegyek el egy közrendűt? Egy halász leányát? Ugyanarra a sorsra juttassam a gyermekeimet, mint amit magam is szenvedek? Hiszen éppen azért jöttem...

Amint meglátta, hogy Yesyum milyen élesen figyel rá, rögtön abbahagyta.

- Ahá! - mondta az öreg. - Szóval nemcsak világot látni indultál.

Rolló dühösen elfordult.

- Semmi közöd hozzá!

- Azt hiszed? - az Alkor szája ragadozómosolyra torzult.

- Tudod - folytatta -, háromszáz harcos mozdul meg itt az én parancsomra. Ha ötvenet leölsz is... Érted, ugye?

Amaz tovább hallgatott.

- Aztán meg... talán segíthetünk egymásnak.

Ez a hang biztató volt, Rolló ismét az öregemberre nézett.

- Egymásnak? Hogy érted ezt?

- Mondd csak el, miért jöttél a szigetekre!

A kon szemmel láthatóan habozott.

- No, mondd már!

Yesyum egy nagy tömlőt emelt ki zsákjából. E néhány nap alatt bebizonyosodott, hogy az óriásra lehet hatni az erokkal.

Rolló arca fel is derült.

- Hát... elvégre nem olyan nagy titok. Add csak ide azt a tömlőt, öreg barátom, és ülünk le, ide ni, erre a füves részre!

Hatalmasat kortyolt, megvult tán egy pint is, majd elégedetten böfögött, és ruhaujjával megtörölte a bajuszát és szakállát.

- Az én nagyapám, Krek Sommetri valami hetven esztendővel ezelőtt követségben járt az alligoknál, jelesül Heda szigetén. Orense parti városunkat támadták meg egy évvel előtte a tengeri rabló elődeid. Mivel ez a település a mi családunk védnöksége alatt áll, már ősidők óta, Krek ki akarta váltani a foglyokat.

Majdnem egy évig tartott a huzavona, s időközben a nagyapó szerelmes lett. Igen, egy allig nőbe. Olyan nagy volt a vágya, hogy el is vette feleségül, titokban persze, mert a nő valaki másnak volt ígérve. Aztán, amikor végre megegyezett a váltságdíjban és visszatért a Birodalomba, a lány vele ment. Ő lett az én nagyanyám.

Az ellenségeim (mert, mi tagadás, gyűjtöttem egy szekérderekyira valót) ezt használták ki. Vádiratot készítettek a császárnak. Megvádoltak, hogy a nagyanyám közrendű, ráadásul allig nő volt, ezért nincs jogom a nemességre, és a birtokokra. Most ott dúskálnak azok a nyomorult varjak az én földemen.

Yesyum nem szólt közbe, csak pillantásával nógatta.

- Apám viszont azt mondta nekem, hogy a nagyanyám egy fejedelem lánya volt. Ha ezt sikerülne bizonyítani valahogy, hiába volt allig, az ő nemessége a sajátjai között alkalmas arra, hogy a Birodalomban is nemességet hordozzon. Vagyis visszaszerezhetném mindenemet. Ezért jöttem ide, vagyis hát Heda szigetre igyekeztem, de a vihar Hesperre vetett.

Az Alkor hosszan nézte.

- Te vagy az! - mondta végül. - Most már semmi kétség.

- Miket beszélsz? - kérdezte Rolló, megütközve a főpap szeméinek csillogásától.

Az öreg valahogy egész más tekintettel kezdte vizsgálni. Zavarta a mustra, ismét kortyolt egy nagyot.

- Huh! Mi bajod van velem? - érdeklődött óvatosan.

Amaz elmosolyodott.

- Bajom az semmi. Sőt, elégedett vagyok mindazzal, amit elmondtál. Jóval nagyobb mértékben, mint gondolnád.

- Hogyhogy...

Yesyum azonban felállt és a domb felé vette útját.

- Hé! - kiabálta Rolló, mert az öreg úgy rohant, mint valami gazella. Hátára nyalábolta a tömlőt, és utánaszaladt.

Mindketten ziháltak, mire a dombtetőre értek.

A kon gyanakodva nézett körül.

- Miért jöttünk ide? Ez valami ítéleti hely?

- Most nagyon figyelj rám - mondta Yesyum. - Hallgasd, amit mondok!

És elszavalta az ősi jóslatot.

- Több ezer éves ez a szöveg. Leírni tilos volt, az egymást követő főpapok szájról szájra adták át az utódjuknak. Mi azt tartjuk, hogy a domb belsejében lakozik Zauengob, vagy legalábbis egy isteni személy, aki vele közvetlenül kapcsolatba léphet. Az elődöm, Rera Alkor azt mondta, a soros főpapnak folyton készenlétben kell állnia, minden nap várnia kell a Küldöttet, akit a jóslat leír. Mert ez az ember képes megnyitni az ajtót, behatolni a domb gyomrába, és megtalálni az utat az istenhez, vagy az Ő bizalmasához.

Mindezt valahová Rolló feje fölé nézve mondta. Most az arcára szegezte tekintetét.

- Ékszerektől csillogó ruhában értél partot. Három erős kórót, a halászcsalád legügyesebb tagjait ölted meg, tépted ki. Lupét, a virágszálat leszakítottad. Aztán a család összes élelmét, italát magadba tömted.

Rolló csak nyelt egyet döbbenetében. Mibe keveredett?

- És a flimm? - nyögte ki. - Azt honnan szeded, hogy én egy ilyen kardfogú vadállat után jöttem? Hiszen, amennyire tudom, a szigetekén már egy sincs. Ez nem stimmel.

- De igen. A te nagyanyád a hedai Mutawi-nemzetség Ötödik Leánya volt abban az időben, Leffitának nevezték. Nagy botrányt keltett a megszőktetése, híre ment. Még bosszúhadjáratot is akartak indítani. A Mutawi-nemzetség fejedelmi család, Heda urai ők. És a totemállatuk egy vicsorgó flimm!

Maga után intette Rollót, aki megbabonázva engedelmeskedett.

Megkerültek egy nagy kőakaszt, s mögötte Yesyum a sziklafalra mutatott.

- Éppen ilyen, mint ez!

A tigrispofa körülbelül embermagasságú volt. Nagy művész készíthette, nehéz munkával. Nem egyszerűen a sziklába véste, hanem a követ vájta ki körülötte, domborművet alkotott. Láthatóan karbantartották a flimmfejet, a sárga-fekete csíkok például egészen friss festésűnek tündek. Szemei sötét üregek, szája tátva, élethűsége világosan érzékelhető volt.

- Ahogy mondtad, itt, szigeteinken már kivesztek a flimmek. De mi ápoltuk ezt az egyet, mivel a jóslat szerint benne ered a megváltás. Az istenekhez való út.

Ezzel a főpap leborult Rolló előtt.

- Nagy Küldött! Teljesítsd be a jóslatot!

A Nagy Küldött tétován álldogált, egyik lábáról a másikra.

- Izé... És mit kell csinálnom?

- Nyúlj bele a flimm szeméibe és szájába! Olyan pontokat találsz ott, amik nyomásra beljebb húzódnak. A tanítás szerint az istenek flimmje felismeri a Küldött kezét, és az érintésekre kinyitja az ajtót, amely a hegy belsejébe, Zauengob rejtekébe vezet.

Rolló odament és végrehajtotta a mozdulatokat. Érezte, hogy valami enged ujjá nyomásának a szemekben és a szélesre tárt pofában. Egyéb azonban nem történt.

- Nyomd meg őket még egyszer! - sürgette az Alkor.

Megint semmi.

Yesyum egészen összeomlott. Percekig nem szólt.

- Gyere! Gyere innen - suttogta, miközben Rolló ruháját rángatta. - Szükségtelenül zavartuk meg az istenek nyugalmát.

Már félúton jártak lefelé, amikor a pap megtorpant.

- Nem! - zihálta. - Nem lehet tévedés. Te vagy az az ember! Az évezredek alatt rengeteg idegen vetődött errefelé. Egyik sem mutatta ezeket a jeleket. Te viszont mindet produkáltad, ahogy a jóslat megkívánja.

Rolló tanácstalanul közbevetette:

- Lehet, hogy véletlen.

- Nincsenek véletlenek! - kiáltott fel Yesyum

Aztán, néhány pillanat múlva hozzátette:

- Az istenekkel kapcsolatban semmiképpen nem. ŐMutasd meg néki...ŕ

Üdvözült tekintettel nézett a konra.

- Igen. Én követtem el a hibát. Nem mutattam meg mindent. Azt hittem, nem tartozik a ŕvaló arcŕ-hoz, de most már értem. Ezek a dolgok összefüggenek.

Rollónak az volt a benyomása, hogy az öreg a nagy csalódásba belehábtorodott. Újból meghúzta a tömlőt, hogy erőt merítsen, hiszen az ŕrültek rendkívül veszélyesek. Hiába a testi ereje, a bomlott agyú főpap, ha ŕrjöngeni kezd, ki tudja, mire képes?

- Nos - mondta békítően -, talán jobb lenne, ha egyedül hagynálak ezekkel az égi gondolatokkal. Még megzavarom az... izé... megvilágosodásodat egyszerű, és gyarló jelenlétemmel.

A főpap tekintetében most humoros szikrák jelentek meg, ami igen megdöbbsentette Rollót.

- Te hülye kon, hát minek nézel engem? A te vallásod más, de Szent Peidon sem mond egyebet, mint én. Összefüggenek a dolgok. És ezért tartassz bolondnak? Gondolkozz!

- Azt teszem - felelte Rolló, bár továbbra sem értette.

Úgy látszott, Yesyum jól szórakozik rajta.

- Van még valami, amit mutathatok neked. De mára elég ennyi. át kell gondolnom mindazt, ami itt történt, nehogy újabb hibát kövessék el.

MOST a kikötő irányába indultak, de hamarosan egy másik útra tértek, a domb átellenes oldala felé.

- Egy barlangba viszlek - magyarázta a főpap. - ŕröznk ott valamit, ami csak isteni eredetű lehet.

A barlang szájánál katonák álltak, fegyvereiken már messziről megcsillant a napfény. Az üreg bejárata tehát nem úgy bukkant ki az ember előtt, mint valami látomás s ennek a kon őszintén örült. A flimmpofa ugyanis jócskán megijesztette, ha nem is mutatta a pap előtt.

Yesyum mondott néhány szót allig nyelven a fegyveres alakoknak, mire azok felemelték egymást keresztező lándzsáikat.

Egy előtérbe jutottak, keskeny folyosó indult belle, gy harminc láb hosszú. A végén Rolló vasalt ajtót fedezett fel. Az Alkor öt zárat nyitott ki, mielőtt beléptek az ajtó mögötti sötét térségbe.

Eleinte semmit nem láttak, de Yesyum csakhamar meggyújtotta a rozsdás vastartóba rakott négy fáklyát. Amint fényük felemelkedett, a szemben lévő faltól egy hihetetlen szörnyeteg vicsorgott rájuk.

Rolló felordított, és fegyvert keresett az oldalán. Egy pillanatig pánikban volt, de aztán Yesyum rátette a kezét a karjára. Megnyugodott, de nem az érintéstől. Valami azt súgta, nem először lát ilyet.

Félelmetes volt, az igaz.

Egy óriási, csaknem háromméteres csontváz magasodott előtük, koponyája ezüstösen csillogott a fáklyafényben. Szeme három is volt, s nem üres, sötét lyukak, mint a flimméi, hanem valami üvegszerű töltötte ki őket, bár nem csillogott, halvány és fénytelen volt. Négy ezüstös kar lógott a szörny oldalán, lába viszont kettő volt, akár az embernek, ám ezek a végtagok vastagok, oszlopszerűek voltak. Farokféle állt ki a test hátuljából, a mozdulatlan lény azzal támaszkodott a földre.

Tudniillik a szörnyűség szemmel láthatóan halott volt. Még porfoltok is látszottak a testén, mintha már időtlen idők óta állna itt.

Yesyum elégedetlenül morgolódott.

- Pedig minden hetedik napon tisztítaniuk kéne. De hát nemigen szeretnek a közelébe jönni - intett kifelé, az örökre célozva.

- Jóságos Teremtés! - suttozta Rolló. - Mi a ménkű ez?

A pap bizonytalan mozdulatot tett.

- Pontos választ nem adhatok. Amennyit tudok, az elődeimtől származik, írásos hagyomány szintén nem készült. Háromszáz éve emelkedett ki a tengerből ez a dolog. Kijött a szigetre, össze-vissza rohangált. Valamit kereshetett, mert őrvongva tombolt állítólag. Aztán felásta a földet, össze-vissza fúrta a fél szigetet. Az emberek elmenekültek a domtetőre, és onnan nézték a rombolást, ami két napig tartott. Ekkor a szörnyeteg egyszer csak megmerevedett.

Azóta sem mozdult meg. Ezt a barlangot még akkor vájták, s idehozták, elzárták a lényt. Az emberek persze nem feledkeztek meg róla, csak éppen.. nem beszédtéma, és ez érthető.

- Ennyi?

Yesyum vállat vont.

- Ennyit mondhatok, nem többet.

Rolló egészen a lény közelébe ment.

- Én viszont talán többet tudok.

Megveregette az egyik hatalmas kezét.

- Nos, te pap, nekem kalandos életem volt már eddig is. Nyolc év előtt kockán elnyertem a hilvér követ minden pénzét. Aztán meg akart ölni az istenadta, de ő maradt holtan a téren. Egyszerűen számúzték. Mivel az egész Hilvér Királyság engem kutatott, a szárazföld belsejébe menekültem. Egyetlen biztonságos hely volt számomra.

A főpap bölintott.

- Az enji-mocsarak. Hallottam erről az átkozott helyről.

- Igen - értett egyet Rolló. - átkozott hely volt. Napokig mesélhetnék az ottani kalandjaimról, de ez nem tartozik ide. Ami lényeges, ott én találkoztam emberekkel, akik ördögi dolgokat halásztak ki a mocsárból.

Ismét megveregette a szörny kezét.

- Némelyiknek pont ilyen színe volt, mint ennek. Ez fémből van, Yesyum. Nem vasból, vagy bronzból, valami ismeretlen fémből, amit a Régi Emberek használtak. Hallottál már ugye róluk?

- Nemigen hiszek bennük.

- Pedig léteztek! Számolatlanul voltak ott ezek a dolgok. Az emberek, akik a mocsárnál éltek, úgy hívták őket, ígépek. Azt mondták, a Régiek csinálták ezeket, és mi, ha megpróbálunk az ősök eszével gondolkodni, életre kelthetjük a szerkezeteket. Elmagyarázták nekem, hogy erek, vérerek vannak a belsejükben. Nem vér fut bennük, hanem valami m-sfőle folyadék. Nos, ezek az erek elmozdulhatnak a hosszú idők során, vagy valami sérüléstől, és mert nagyon pontosan kell illeszkedniük, az ilyen elmozdulás szinte mindig a gép tetszhalálát okozza.

Csak egy-kettőt sikerült feltámasztaniuk. Úgy érzem, azokat is inkább véletlenül, mintsem tudatos gondolkodással, mert a módszerük... hát, elég furá volt.

- Hogyan sikerült nekik a varázslat? - kérdezte száraz torokkal Yesyum.

Rolló bocsánatkérően nézett rá.

- Rugdosták őket.

- Mi?

- Rugdosták. Meg minden módon felborogatták.

- És ettől...

- Azt nem tudom, hogy ettől támadtak-e fel, én magam semmiféle életre kelést nem láttam. De többször tanuja voltam, amint egy-egy rongyos figura napokig rugdalta, ütötte, borogatta a gépeket. Aztán láttam mozgó gépet is, igaz - intett a hatalmas fémlény felé -, nem ilyen szörnyeteget. Kutányi volt csak, amit mutattak nekem. Zümmögött, és takarított.

- Hogyhogy takarított?

- A gazdája mondta, hogy rugdosás közben egyszer csak nyikkant egyet, aztán mindjárt szívni kezdte a hosszú orrán befelé a port a kunyhóból, meg mindenféle szemetet.

A főpap megrázta a fejét.

- Ez nem hangzik valami meggyőzően. A Régi Embereken nyilván az isteneket értik. Mi úgy tartjuk, valamikor ők is a Földön éltek, de aztán elmentek. Az lehet, hogy ittfelejtettek párat a dolgaik közül, de nem hiszem, hogy tetszene nekik, ha a fülükbe jutna, hogy az emberek rugdossák ezeket a szent tárgyakat.

- Én is megkérdeztem tőlük, nem hoz-e valami rosszat rájuk ez az eljárás? Nevettek rajtam, tudod, módfelett istentelenek azok a népek. Valamilyen... zárolatról beszéltek, amit az erek elmozdulása

okoz. Senkit nem sértenek meg azzal, mondták, ha îhelyrerázzákî az ereket, hiszen ettől folyhat ismét a gép vére, ettől áll helyre az élete.

Yesyum sokáig töprengett a hallottakon, végül megkérdezte:

- Miért mondtad ezt el nekem?

- Mert... ha segítesz bebizonyítani, hogy a nagyanyám fejedelmi sarj volt, megpróbálom helyrerugdosni ezt a gépet. Meggyőződésem, hogy ôkelme hasonló valamiképpen az enji-mocsárból elôjött szerkezetekhez, bár, mint mondtam, az mind apró és semmire való volt.

- Ez nagyon kockázatos! - válaszolt óvatosan a fôpap. - Mi lesz, ha igazad van? Ez a valami lerombol mindent körülöttünk. Ezer ember él a szigeten.

Rolló már majdnem kibökte, hogy ennyi allig úgyis túl sok a Föld hátán, de aztán inkább visszanyelte.

- És ha... az én küldetésem kapcsolódik ehhez a szörnyhöz? - Úgy gondolta, ez sokkal jobb lesz. - Hiszen magad jutottál erre a következtetésre. Nézd, amikor ez a fémember partra jött Hesperen, egy kicsit tombolt, aztán megmerevedett. Ha követjük az enji-mocsár béli emberek gondolatmenetét, elmozdult az egyik ere. De vajon véletlenül történt-e így? Lehet, csak arról van szó, hogy meg kellett várnia engem! Gondold el, véletlen-e, hogy pont én ismerem a helyreállításának módszerét? He?

Az Alkor végigsimított öreg arcán.

- Nehéz döntés ez, de igazad van. A legfontosabb számomra az istenek útjának megnyitása. És ehhez te vagy a Kiválasztott. Nem lehet másként.

ROLLÓ szinte meg sem lepődött, amikor a nyikkanást meghallotta. A hatnapos folyamatos munka, az irtó nehéz test borogatása, lökdösése még az ô bivalyerejét is kikezdte. Tegnap este már olyan fáradt volt, hogy nem tudott kimenni az elôbarlangba, ahol a fôpappal közös fekhelyük volt, ott dőlt el, a gép alatt.

És most, hajnalban, az elsô rugásra felnyikkant a fémből való disznó. Meglepetés vagy ijedelem helyett csak az örömet érezte, hogy nem kell tovább végezni ezt az undorító munkát.

A fémes kattanás után néhány pillanattal fény gyúlt, sárga fény a három szemben. A férfi a falhoz húzódva nézte.

- Yesyum! - kiáltott ki, s a fôpap csakhamar megjelent. Nem hagyta el az elôteret az elmúlt hat napban, de be nem jött.

A borzasztó koponya lassan körbefordult, aztán a gép karjai, lábai mozdultak meg. Körülbelül egy perc telt el, s a monstrum megindult az ajtó felé.

- Féltre! - kiáltotta Rolló, azonban a pap leborult.

- Ó, istenek fia, hódolok elôtted!

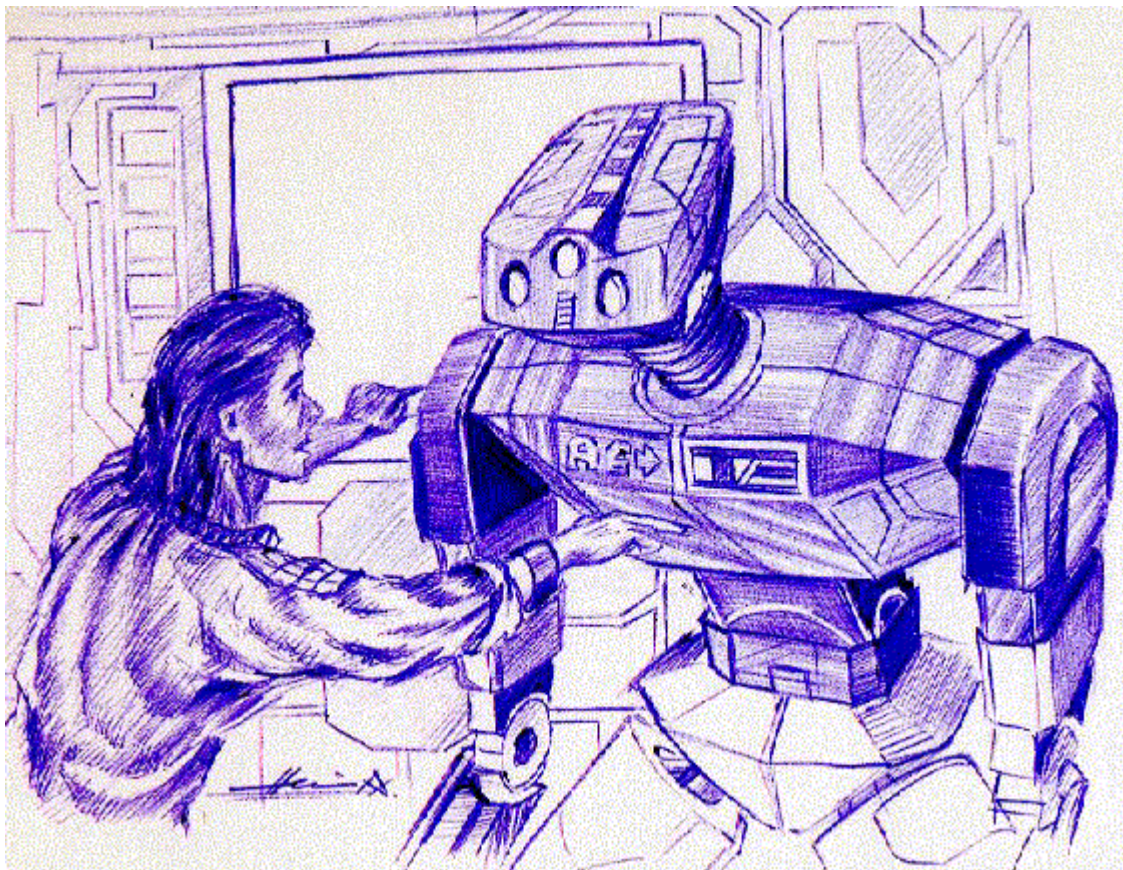
A marha, akarta mondani a kon, de elakadt a szava. A szörny felemelte hatalmas lábát, de aztán nem tette le az Alkor hátára, ízzé-porrá zúzva a gondatlan embert. Egy ideg a levegôben lógatta, mintha tétovázna, hogy eltapossa-e ezt a furcsa törpefaját, majd lassan visszavonta és leeresztette maga elôtt.

Rolló hitetlenkedve rázta a fejét, az Alkor azonban diadallal nézett rá.

- Én Zauengob hű szolgája vagyok. Engem nem bánthat az ő teremtménye.

- Nem tudom. Én azért félttem egy kicsit, ha nem haragszol.

A gépezet forgatta a fejét egyikükről a másikra, ahogy ott állt, feléjük tornyosulva. Kissé meg is hajtotta magát, hogy jobban lássa őket.

- Speak! - dörögte hirtelen.

A két férfi összenézett.

- Mintha mondott volna valamit - suttogta Yesyum a dörgedelem után nagyható csendben.

- Meglehet. Én mindenesetre nem értettem.

- Mond! - közölte a gép.

Rolló hamarabb fogta fel.

- Beszélj! - kiáltott most ő a főpapra. - A nyelvünket tanulja! Minél többet ugatsz, annál többet jegyezd meg belőle. Beszélj hát, mondjál valami litániát. De konul, ha lehet.

Az elkövetkező órákban a pap nem mindennapi bravúrt hajtott végre. Hamarjában, írásbeli segédlet nélkül konra fordította a Tengerjárók Érkezésének sagáját, ami nem kevesebb, mint hatszáz versorból állt. A rímek persze kívánnivalókat hagytak maguk után. Rolló ezt szóvá is tette, de aztán már nem merte zavarni, Yesyum úgy megsértődött hallatlan szemtelenségétől.

Elég az hozzá, mire kireggedett, a gépezet csikorogva, de azért érthetően közölni tudta.

- Ki akarom menni.

- Hová kívánnál távozni, nagyuram? - kérdezte tisztelettudóan a főpap.

- Flimmet keres.

Ez a kijelentés viszont ráfagyasztotta az áhitatot mindkettejük arcára.

- Te is? - mondta Rolló kis csend után, némileg csalódottan.

Az öregember felemelte a kezét, és csendre intette.

- Hát nem látod? Igen! Te, az ember vagy a Küldött, és az istenek szerkezete egészít ki téged. Ezért kellett mindent megmutatni. Jertek utánam.

Az örök üvöltve szaladtak szanaszét, amikor a furcsa hármas (mondhatnám, kéz a kézben) kilépett a barlangból. Felébredt a szörnyeteg! Lesz mindjárt riadalom a faluban, gondolta Yesyum, de ezzel most nem törődött.

NEM KELLETT keresztülmenniük a településen, a gerincen átvágva éppen a flimm domdormúve elé jutottak.

És megtörtént a csoda.

Amikor a gépezet mártotta ujjait a nyílásokba, egy sziklatömb, közvetlenül mellettük, óriási robajjal emelkedni kezdett felfelé.

Ekkorra a két férfi már túl volt minden félelmen. Habozás nélkül eredtek a fémember nyomába.

Hosszú, girbe-gurba járaton kanyarogtak végig, aztán valami hihetetlen következett. Tömör fémfal állta útjukat, pont olyan színű, mint a gép. Az Alkor már-már átkozódni kezdett, hogy megint nem sikerült a tervük, a gép azonban rámutatott a sziklafalba jobb oldalon ékelt táblára. Ezen villogó pontok voltak. Úgy villogtak, mint a fémember szeme. A csillogó ujj megnyomta egyiküket.

Meglepetten ugrottak hátra, ahogy a fémlap hangos surranással oldalra eltűnt a sziklában.

A kis kamra, ahová kerültek, a másik oldalon egy ugyanilyen fallal, illetve, rájöttek, ajtóval volt lezárva. A szerkezet azt is kinyitotta. Jobb folyosó nyílt előttük, derékszögben a barlangalagúthoz képest. Megindultak rajta jobbfelé. Egy csomó hasonló fémajtókat láttak, mellettük a falba épített villogó pontokkal. A gép azonban ügyet sem vetett ezekre, csak ment tovább.

Rolló úgy érezte csigavonalban haladnak, befelé és befelé, ebbe az elmondhatatlan építménybe, a középpontjába. Nemsokára valóban véget ért az út, ugyanolyan ajtó zárta. Átlépve a magas fémküszöböt, egy körülbelül húsz láb átmérőjű helyiségbe jutottak.

Yesyum egy istent várt, vagy legalábbis valami félistent, helyette teljesen üres volt a terem, bár a falán számtalan ablakot láttak. Ezt őszintén szólva nemigen lehetett érteni, hiszen hova nézzen egy ablak egy épület legbelsejéből? Sötét is volt mind. A terem egyetlen berendezési tárgya egy pult volt, amit az egyik sötét ablak alatt fedeztek fel.

A gép a szoba közepére állt, mellette Yesyum feszített. Rolló viszont odament a pulthoz, és szemügyre vette. Mindenféle gombok voltak rajta, pirosak, kék, zöldek, vagy huszonöt darab. Pont olyanok, gondolta, mint a ruha gombok, csak nagyobbak. Még néhány furcsa jelet is észrevett, éppen ott törték meg a kis korongok színét, ahol a normális gombokon a tűnek-cérnának való lyukak.

Rolló megpróbált elvenni egyet, de tapasztalta, hogy oda van varrva az asztalhoz.

- Ne! - sziszegte feléje az Alkor. - Ne piszkálj hozzá, ezek isteni dolgok. Még megharagszanak.

Mintha csak a főpapot akarták volna igazolni az égiek, hirtelen mély gongszó hallatszott, majd egyszerre kivilágosodott a pult fölötti ablak.

Szájtátva bámulták a megjelenő emberarcot. Mögötte jeges föld képe látszott, ahol hóvihar dúlt, de a szél hangját nem hallották.

Hová nyílnak az ablakok? Varázs helyekre? Az égiek lakába? Erre gondoltak, amíg az ősz, szomorú, vizenyős tekintetű lény (ilyen volna egy isten?) meg nem szólt:

- Üdvözöllek, Android! Ha bekapcsolt a képernyő, neked itt kell lenned a vezérlőteremben. Téged is üdvözöllek, főpap, vagy bármilyen címed is legyen. Neked készítettük a jóslatot, te tudtad a tigrisarc helyét a szigeten, neked kellett Androidot idevezetned, szóval te is jelen vagy.

Hm. Rólam szót sem ejt ez a csúnya égi? morfondírozott Rolló. Nem szép dolog egy Kiválasztottal szemben.

- Bűnöst látsz magad előtt főpap - folytatta az elgyötört arc. - Te bizonyára isteneket vártál, de csalódást kell okoznunk neked. Nemhogy istenek nem vagyunk, de a legalávalóbb emberek, akik valaha is éltek a Földön. Hogy nem mentünk mi is a halálba, mint a többiek, annak az az egyedüli oka, hogy meg szeretnénk próbálni helyrehozni, jóvátenni azt a szörnyű bűnt, amelyet ellenetek, az utódok ellen elkövettünk. Ha ugyan vannak túlélők.

Az alak könnyeket törölt ki a szeméből egy kedővel.

- Nagyon magabiztosak voltunk mi abban a régi korban. Ha a katasztrófa előtt találkozol velünk, talán még rád is hagyjuk, hogy isteneket látsz. Hiszen olyan erőket uraltunk, amelyeket elképzelni sem tudsz.

Én egy tudóscsoport tagja vagyok. Ötven társamat képviselem, mind itt alszanak ebben az épületben, ami valójában egy hajó. Olyan hajó, ami képes felszállni az égbe és elmenni más világokra is.

A mi időnkben a Föld egy északi és egy déli nagyhatalom uralma alatt állt. Olyan fegyverekkel tartottuk sakkban egymást, amikkel az egész bolygót el lehetett pusztítani.

Mi voltunk az északi hatalom legfontosabb kutatócsoportja, újabb, még szörnyűbb fegyvereket próbáltunk kitalálni. Egyikünk sem félt, mind azt gondoltuk, ha az egyik állam felülkerekedik, vagyis a másik félnek nem sikerül kikémlenie a kutatást, akkor egy világméretű zsarolás után legyőzhetjük, beolvaszthatjuk a másik hatalmat. Felelőtlenek voltunk, egyáltalán nem törődünk semmifajta figyelmeztetéssel, ami a lakosság (nyolcmilliárdan voltak!) részéről érkezett. Biztosak voltunk a dolgunkban.

Tizenkét évi munka után, amit teljes titokban végeztünk itt, Észak-Kanadában, kifejlesztettünk egy olyan sugárzást, amely mindent lerombol maga előtt atomrobbanások gerjesztette lökéshullámaival, ugyanakkor elpusztít minden élő is. A te számodra, főpap talán úgy érthető ez a fegyver, hogy végtelenen mérgezővé teszi a földet, meghal, aki csak a közelébe kerül. Te valószínűleg nem ismered már ezt a halálos hatást, ha igazunk van, kétezer év alatt veszélytelenné vált, de hallhattál róla elődeidről.

gy tudtuk, az ellenség nem ismeri halálsugarunkat, vagyis elérkezett a pillanat, hogy Észak Dél birodalmának egy kis, elszeparált területén demonstrálja az irdatlan hatalmat, hogy aztán a Föld egész déli fele kapituláljon. Sajnos azonban erre a demonstrációra totális támadás volt a válasz ugyanazzal a fegyverrel, vagyis a híreink tévesek voltak. S ezt a totális támadást, a mi hasonló erejű visszacsapásunk követte.

Minden elpusztult, főpap. Nemcsak mindaz, amit az ember valaha létrehozott, de maga az emberiség is. A nyolcmilliárd emberből jó, ha pár százezer maradt meg.

Nem akarom szaporítani a szót, nem mondom el, milyen kínkeservesen ocsúdtunk fel a katasztrófa után. Arról beszélek csak, ami a jövő szempontjából fontos.

A sugárzás végigsöpört a féltékenyen, de maradtak olyan sávok, leginkább itt, meg délen az Antarktiszon, ahol a civilizáció újraindulhat.

Van azonban egy bizonytalansági faktor, ami miatt még az emberiség e csekély maradékának jövője is kétséges. Az atombombák lökéshullámai egy olyan folyamatot indítottak el, ami lassan elfordítja a Föld tengelyt. Hogy érthetőbben fejezzem ki magam, a mostani Észak-Kanadából meleg éghajlatú vidék válik egy-kétszáz év alatt, s ugyanez a helyzet a déli földrészsel. Ez a túlélés szempontjából nagyon jó, de sajnos nem tudjuk, hogyan és mi módon, milyen irányban változik meg az éghajlat.

A pusztító sugárzás a mostani egyenlítő környékén koncentrálódott, az időjárás, a szelek megakadályozzák, hogy ide, Észak-Kanadába, vagy az Antarktiszra eljusson.

Az arc felsóhajtott.

- Segíteni próbálunk a természetnek. Idehoztuk és vizsgáltuk a flimmé módosult tigrist, kutattuk hogyan maradt meg. Azután egy tisztítóprogramot bocsájtottunk ki a légkörbe, ez a Földet fokozatosan megszabadítja majd a káros sugárzástól. A mostani életalkalmas területeken talán már kétezer év múlva eltűnnek a mérgezett sávok. Háromezer esztendő alatt az egész bolygó sugármentessé válhat.

Csak hogy nem tudjuk, a Föld tengelyelfordulása hogyan befolyásolja majd az éghajlatot. Ha megváltoznak a szelek, a sugárzás elszabadul, s egyenletesen szétterjed az egész Földön. Sajnos van esély erre, hiszen az egyenlítő máshová helyeződik. Ebben az esetben vége a fajnak. De ha nem... ha a tengelymozgás nem befolyásolja a mostani állapotot, akkor újraindulhat minden. Jobban, másképpen, s talán ebben segíthetünk.

Ezért aztán elhatároztuk, hogy hibernáljuk magunkat ebben az űrhajóban. Ugyanakkor felépítettük a melletted álló robotot, azaz gépembert, és elhelyeztük mélyen a tenger alá, nehogy valamiképpen károsodjon a hosszú várakozásban. Kétezer évre programoztuk be. Akkor elő fog jönni a tengerből, partra száll ezen a szigeten.

Mellette egyikünk feláldozta magát. Kiment a hidegbe, az itt élők közé. Ők, már ha megmaradnak, fokozatosan elfelejtik majd eddigi kultúrájukat, ami nem is baj, hiszen valami egészen újat kell kezdenünk. De a mi küldöttünknek nem szabad mindent felejtetni. Ő és utódai biztosítják ugyanis a jövőben, hogy a flimm arca, ami mögé hajónkat temettük, ne töröljőn el, ne rongálódjon meg, mutassa és jelezze, hogy itt fekszenek azok, akik segíteni szeretnének, akik segíteni tudnak. Egy jóslatot is újtára indítottunk, azért, hogy az a főpap, aki Android megjelenésekor él, felismerje a küldöttünket, s idevezesse. És főleg ne ijedjen meg tőle, ha elkezdi a földet enni. Tudod, főpap, ő abból meríti az energiáit... vagyis, a te szavaiddal, így eszik.

Ha megszólalt ez a képernyő, mindez bekövetkezett. Visszajövünk közéték, hogy megpróbáljuk jóvátenni, amit elkövettünk. Ha Android azt tapasztalja, hogy sugárzástól mentes a környezet, felébreszt bennünket egy pár gomb lenyomásával a pulton. Ebben az esetben győztünk, szerencsénk volt az óriási tragédiában. A Föld tengelyelfordulása nem bolygatta meg a szeleket.

A másik lehetőség, hogy nem sikerült a próbálkozásunk, szétszóródott a sugárzás.

Az alak ismét könnyezett.

- Ha ez történt... elmegyünk. Amint a robot tapasztalja a... mérgezés jeleit, elveti az ébresztési utasítást és kilő minket az űrbe. Elvezeti a hajót a legközelebbi csillaghoz. Ha ott találunk alkalmas

bolygót, megpróbáljuk ott újrakezdeni. Ötvenen vagyunk, ez nagyon kevés, de vannak köztünk fiatalok, mindkét nemből. Lesz tehát esélyünk a fönmaradásra.

Ennyi, amit mondani akartam. Főpap, légy üdvözölve! Ha Android felébreszt minket, egy-két óra múlva személyesen is találkozunk.

A képernyő elsötétült.

A két férfi csak állt, szótlánul a vallomás hatása alatt. Most is Rolló tért magához előbb.

- Nincsen véletlen? Én vagyok a Küldött, mi? Hülye vénember.

A gépre nézett.

- Csillogó ruhája van. Feltúrta a földet, te mondád! Erős és gyenge kórót egyaránt kifordított. Mindent magába tömött az istenadta, ez az alak külön megemlítette. Aztán meg, rögtön a flimmet kereste. De a te tisztelt ősed nem ismerte fel benne a küldöttet, mert eliszkolt előle, ha-ha! Mikor is jött? Háromszáz éve? No, akkor ez a búbánatos figura, meg a társai jócskán túlaludták magukat, mondhatom!

A főpap megsemmisülten suttozta:

- Minden őszám abban a hitben élt, hogy az istenek lakoznak itt! És nem istenek. Maguk mondták.

Android megmozdult. Rolló rögtön érzékelte a mozgást, és megpördült. Nem állt el a pult elől, csak szembenézett a robottal.

Az közelebb ment hozzá.

- Kérem, menjen el a pulttól! - dörögte. - Végre kell hajtanom a feladatomat.

Rolló egy tapodtat sem mozdult.

- Ugorj el! - kiáltotta Yesyum. - Ez széttép, hiába vagy olyan bikaerős.

A kon a fejét rázta.

- Nem bánthatja az embert. Téged sem taposott össze.

- De én az istenek főpapja... - Yesyum csak a mondat közepén jött rá, hogy aligha ezek a rég alvó emberek védték meg.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte gyorsan témát váltva, hogy elrejtse szégyenét.

- Van még mérgező föld a szigeten?

- Miért, mi a terved? - nyekeregte a pap, rádásul a gépezet egyre dörögte kérelmét Rolló félreállítására.

A férfi felordított:

- Csend legyen már! Gondolkodom. Izé... android uram, megfontolás tárgyává fogom tenni a kérésedet.

Nem hitte, hogy ez a diplomáciai sémaszöveg használ, de a gép, nagy meglepetésére abbahagyta az ordítózást, és azt mondta:

- Várakozni fogok.

Rolló kényszeredetten bólintott, majd ismét Yesyumhoz fordult.

- Na? Van még ilyen föld?

Amaz bólintott.

- Van egy kicsike. A halászkikötő felé, tudod, ami mellett partra jutottál.

- Tabuhely? Körül van kerítve?

- Persze, hiszen még most is elpusztul az, ami odatéved. Csak nem akarsz odamenni? Bolond vagy, meghalsz.

Rolló legyintett.

- Ejnye, hát nem tanulnak az alligok? Amikor Modrest megostromoltatok három éve, a mieink mérgező földet dobáltak rátok. Nem jegyeztétek meg?

A főpap elgondolkodott.

- De igen, most hogy mondod, eljutott hozzám a hír. Valami ládákban...

- Vastag, keményfa ládákban. Úgy hallottam persze, hogy így is meghalt egypár ember, azok közül, akik végrehajtották az akciót, de csak néhányuk. Mondd csak, a ládák a templomban, amikben azokat a borzalmas kinézetű növényeket tárolod, keményfából vannak?

- Igen.

- Akkor figyelj ide!

YESYUM megátkozta magát, lehülyézte őseit, hogy olyan fiat nemzettek, aki hallgat egy szemmel láthatóan örült idegenre.

Ilyen gondolatok közepette indult el, de végül is pontról pontra végrehajtotta Rolló utasításait.

Egyetértett vele, ő maga nem jöhetett, hiszen rá nem hallgatna a falu, sőt, mi több, tán meg is lincselnék. átkozott egy hangulat lehet odalenn, hiszen életre kelt a szörny.

Valóban, a legtöbben a konyhójukba húzódva fohászkodtak, néhány száz ember azonban a templom előtt gyűlt össze. Könyörögve, átkozódva magyarázatot követeltek, amikor Yesyum megjelent közöttük.

Az Alkor felemelte a kezét, és nagy hangon szólt:

- Nyugodjatok meg! A szörny valóban föltámadt, de varázshatalmammal felűztem a Szent Dombra! Szót váltottam az istenekkel is. Megigérték, hogy kilövik az égbe, szétrobbantják az átkozottat. Ha valami nagy tárgyat láttok majd fölszállni, ne ijedjete meg. A szörnyeteg lesz az, akitől az istenek örökre megszabadítanak. De szükségem van valamire, hogy sikeres legyen a fohászom.

Az emberek így kiválasztottak egy rabszolgát, sajnos épp kon volt, aki fogta a két virágládát, és elkísérte Yesyumot a tabuhelyhez. Menekülni nem próbált a szerencsétlen, a négy ór, meg a bódítószert elvette az akaratát.

A mérgező föld harminc láb körzetben volt veszélyes, ott az örök megtorpanak. A rabszolga beszaladt a tabuhelyre, megtöltötte az egyik ládát földdel, a másikat rátakarta, és összekötözte a csomagot.

Nem akarta, hogy bárki is lássa, hová megy és mit művel, még egy haldokló rabszolga sem, ezért Yesyum negyven láb hosszú kötélre fűzte a kettős ládát és maga vonszolta fel a hegyre. Behúzta a barlangba, végig a folyosón, át a zsilipkamrán. Azután ellenkező irányba fordult, mint amerre jöttek. Mikor már vagy harminc lábnyira behuzigálta a ládákat, leejtette a kötelet. Most vissza kell szaladnia a központi terembe. Ez kritikus pontja a tervnek, hiszen a ládák közvetlen közelében kell elrohannia. Igaz, Rolló szerint a keményfa többnyire kivédi a méreg hatását.

Úgy iszkolt el a mérgező föld mellett, mint az istenek forgószele, legalábbis később így gondolt vissza erre a nagy jelentőségű tetre.

A xen és a robot, mint valami játék megmeredt párosa, úgy álltak csaknem mozdulatlanul.

- Phú! - törölgette Rolló a verejtékét. - Már azt hittem, sose jössz meg.

Aztán a géphez fordult.

- Irtó ronda pofád van, koma! No, nem mintha utálnálak, nehogy azt hidd!

A robot rezzenéstelenül állt.

- Befejeztem a gondolkodást! - mondta a kon hirtelen.

A gép megmozdult.

- Kérem, álljon félre, hogy végezhessem feladatomat.

- Rendben - válaszolta a férfi. - De előbb szeretném, ha ellenőriznéd, az... izé, úrhajó helyiségeit. A biztonság ezt követeli meg, nem?

Android mérlegelt.

- Nem látom igazán szükségét - mondta aztán -, de ha ehhez a feltételhez köti, hogy félreálljon, természetesen eleget teszek a kérésének.

Rolló buzgón bólintott.

- Bizony! Ehhez a feltételhez kötöm.

A robot erre megfordult, és kiment a teremből. A két férfi követte.

Lassan haladt a fémember, komolyan vette az utasítást, minden egyes, útjukba eső ajtót kinyitott, és bedugta a fejét a nyílásba. Egyszer be is ment, mintha valami gyanús dolgot fedezett volna fel.

- Most aztán pucolás! - sűgta Rolló a papnak.

Az isteni forgószele bravúráját most ketten ismételték meg, Yesyum még orra is esett a nagy igyekezetben, amikor a barlangfolyosóba értek. Még a domboldalon is futottak, bár semmi szokatlan zaj nem hallatszott mögöttük.

Úgy félúton járhattak a szörnyet őrző barlang felé, amikor valami mély vonítás hangzott fel a csúcscról. Kisvártatva dübörögni, rázkódni kezdett alattuk a föld.

- Húzódjunk egy szikla mögé! - üvöltötte Rolló. - Tudsz megfelelőt? Jó nagy kell, hogy legyen!

- Erre - lihegte a másik, és elkanyarodtak.

- Szikla mögé nem bújhatunk, mert az is megmozdul majd - mondta a főpap a levegőt kapkodva. - Ha ez az andro... mifene ki tudja lőni az épületet, az egész dombcsúcs repülni fog. A faluig talán nem jutnak el a törmelékek, de mi túl közel vagyunk! Ide!

Egy keskeny vájat húzódott előttük, vagy húsz láb hosszan. Gyorsan beleugrottak a sziklahasadékba.

Kisvártatva fület tépő sivitás emelkedett fel, és mintha felrobbant volna minden körülöttük. Kiseb- nagyobb sziklák zápora zúdult rejtekhelyükre, de, hála a keskeny nyílásnak, átpattantak fölötte.

A sivitás egyre erősödött s lassan a fejük fölé ért. A levegőt por töltötte meg, de ahogy felnéztek, láthatták azért a hatalmas, korongszerű alkotmányt, amint gyorsan távolodik felfelé.

A föld még jó ideig rázkódott, a sziklazápor azonban már elcsendesült, ki merték dugni a fejüket.

A hegy teteje eltűnt. Mintha soha nem lett volna, mintha leborotválta volna valami óriási szablya.

A főpap már ki is kászálódott a hasadékból, és elgondolkozva nézett az égre.

- Igazat beszélt az az ember? Mit gondolsz?

A kon széles mozdulatokkal porolta magát.

- Nem hinném! - vetette oda. - Tudod, az a pityergés nagyon gyanússá tette az egészet. Akárha Yenai rokonomat láttam volna, aki hasonló sírás-rívással adta tudtomra, hogy megfosztottak a nemesi címetől. Aztán kiderült, hogy ő írta a vádiratot.

- Hm. De mégis... ha tényleg voltak ilyen fegyverek. Gondold el, mire mehettünk volna mi ketten...

Rolló igazi nemesi gőggel vágott közbe:

- Csak nem képzeled, hogy holmi gyanús alakok segítségére szorulok? Azt hiszed, a magam erejéből nem tudom visszaszerezni a jussomat? Hát olyanak ismertél meg?

Yesyum hosszan nézte.

- Nem, ami azt illeti. ám, szeretném ha valamit megjegyeznél, te öntelt hólyag. Nekem volt igazam, mert te vagy a Küldött, szükségtelen volt tehát gúnyolódni rajtam.

Amaz legyintett.

- Lárifári!

- Nem egészen. Hát nem azt cselekedted, amit az istenek és az őseim vártak tőled? Megnyitottad az utat. - A domb lecsapott tetejére mutatott. - Kiküszöbölted ezt a... ezt a zavaró tényezőt, ami közénk és az égiek közé állt.

A kon szája is tátva maradt a rafinált okoskodástól. Nem volt filozófus alkat, hát dühösen válaszolt:

- Ne ugassunk ennyit, térjünk csak vissza az én jussomhoz! Én teljesítettem, amit vállaltam, most te következel.

- Hogyhogy én?

- Úgy, te sunyi allig, hogy velem jössz Hedára, és előkeríted nekem azt a flimmes nemzetséget, ahonnan a nagyanyám származott. Eleget foglalkoztunk már lényegtelen dolgokkal, a szentségét!